Ч. 24. Второк 14 (1) лютого 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостовах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної — Внутрішні події в Росиї. — Росийско-японьска війна

В палаті панів вела ся в суботу дискусия над рефератом комісиї реґуляміновоі що до зміни реґуляміну палати послів. Ледви що розпочала ся дискусия, коли з ґалериї відозвав голос: „Протестуємо против того, щоби палата панів мішала ся до палати послів і уменшала права репрезентів народу!“ Той, що так відозвав ся, то був пос. Ріґер. Віцепрезидент ґраф Аверсперґ завізвав Ріґера, щоби він не нарушав спокою і вийшов з ґалериї. Ріґер: „Я не нарушую спокою. Я вільний репрезентант народу і вношу тут протест“. — В сали робить ся крик а члени палати кличуть до ґалериї: Прошу вийти! Наконець перервано засіданє і Ріґера випрошено з ґалериї. По кількох хвилях Ріґер знов явив ся. Остаточно ухвалено цілий закон о зміні реґуляміну з малими поправками.

Ситуация на Угорщині все ще не вияснена, але найважнїйшою подією дня, то приїзд Кошута до Відня. Ґр. Андраші конферував з Кошутом в пятницю через пять чвертий години, а відтак поїхав Кошут в ночи до Відня. Чи він був вже на авдиенциї у Цїсаря, чи ще не був і коли буде — сего поки що не знати. Кошут сам не дав ся з тим почути і взагалї уникає всего, щоби не викликати якихсь непотрібних манїфестаций, бо довідав ся, що студенти з Угорщини у Відни позискали собі також ческих студентів і хотять єму зробити велику овацию.

Здає ся, що Росиї не поможе в теперішній порі анї нїякий великий князь анї нїякий Трепов так, як не помогли Порт Артурови і Дальному анї намістник Алексієв анї ґен. Штессель. Рух революцийний ширить ся щораз дальше і обнимає щораз ширші круги, хоч нинї він революцийний лиш на словах не на дїлах. Але чи не бувало так і в инших державах, де борола ся свобода з реакциєю, де народи від чужих гнобителів мусїли виборювати свої права? Так само й в Росиї. Атже й там нарід росийский мусить бороти ся по правді з чужими єму верховодами. В борбі сїй в теперішну пору найзамітнїйший рух в земствах, в котрих засїдають люди економічно независимі і мимо заказу та пресиї полїциї ухвалюють такі резолюциї, що як би всюди в Росиї були Трепови, то не позістало би їм нїчого, як хиба відразу забирати зараз ті збори і цїлими поїздами вивозити зараз на Камчатку або на Сахалїн. Бо ось що заявили н. пр. збори земства в Нижнім Новгороді: „Нїчо вже не затуманить нас о загальних і глубоко сягаючих хибах нашого ладу державного. Без свободи праси, слова, без права лучити ся в товариства і без свободи совісти нема нїякого виходу з теперішного незносного положеня. Земский собор (збори репрезентантів народу) єсть нашим одиноким спасенєм.“ Збори земства в Саратові домагають ся конче знесеня дотеперішної безправности і тої „адмінїстративної самоволї, котрої жертвою стають ся наші дїти, мужі жінки і братя“. Збори земства у Воронїжи під вражінєм подій в Петербурзї присягли ся, що не злякають ся нїякого средства, щоби осягнути остаточно радикальну реформу устрою росийскої держави. Земство в Харкові відмовило всякої дїяльности в користь держави серед теперішних полїтичних відносин. — Хибаж се не явна хоч спокійна революция, поки що лиш революция на словах. Подібні голоси відозвали ся також і в таких чисто росийских ґуберніях як вологодска, тамбовска, пермска і другі; о московскій і петербурґскій вже не говоримо, бо там варить ся як в кітлї і звідтам найбільше маємо вістий.

З множества всїляких иньших вістий, які тепер надходять заєдно з Росиї, а котрих правду годї провірити, виймаємо отсї найбільше характеристичні. Після петербурґскої аґентиї теле-

---

4)

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шридера, Г. Гармсторфа, Р. Петермана і др. зладив — К. Ворбин).

(Дальше).

Почтові карти з видами може й не зла вигадка. Хто не може їздити сьвітами, може дешевим коштом при помочи свояків і приятелів довідати ся з них, як виглядають замітнїйші чужі сторони, а хто їздить, може при їх помочи легко обійти ся без проводиря і відразу вибрати собі до оглядання то, що для него найцїкавійше. Прийду до якого міста, то кажу предложити собі всї карти з видами і після них укладаю собі плян, що маю оглядати, а карти можу опісля ще й знакомим післати.

Так зробив я й в Сан Маріно. Найкрасше представляє ся на картах правительственна палата. Ну, то ідім туди. І знову іде ся вузенькими уличками, попри великий шпиталь з хорошим городом і попри школу, що виглядає мов би яка палата на широкій площи, котрої вид робить нам справдешну несподїванку. Площі з так красними домами, так добре вибрукованої і з так красною статуою як на „Пяцца де ля Лїберта“ можна сподївати ся побачити хиба у Фльоренциї або Сиєні, але не в Сан Маріно, що має ледви тисяч жителів. Біла, марморова статуа Свободи, як то видко із написи на нїй, єсть дарунком Нїмкинї, панї Оттилї Гайрот Ваґнер, котра одержала за то від републики титул княгинї Акваріва.

На противнім вузшім боцї площі на найвисшім місци санмарінськоі скали, звідки видко може на яких 100 кільометрів довкола, стоїть нова правительственна палата, збудована зовсїм на взорець славного Palazzo vecchio (Паляццо веккіо — стара палата) у Фльоренциї, лиш що она менша. Від вехідної сторони задля дуже стрімкого спаду скали, де она стоїть на самім краю, треба її було підперти так високими мурами, що она виглядає з того боку зовсїм так, як славна палата Най-Швансштайн короля Людвика в Баварії. В серединї входить ся насамперед до просторого присїнка з широкими сходами, котрими іде ся до салї засїдань. На стїнах видко герби, стяги, олїйні образи і статуи, дарунки від заграничних монархів для републики. Умебльоване і всїлякі иньші прикраси суть поєдинчі, але богаті, мов би реґенти і радні републики були в повні сьвідомі своєї власти, що можуть подати тілько а тілько княжих патентів.

На стїнї там, де входить ся до великої радної салї на першім поверсї, виписані імена шїсдесяти радних головної ради або Consiglio principe (Конзіліо прінчіпе), що мають в своїх руках найвисшу власть в републицї, надану їм ab antico (аб антіко — з давен давна) зборами начальниками всїх родин в Сан Маріно. З тих шїсдесяти радних, вибираних на цїле житє, є одна третина шляхтичі, одна третина міщани, а одна третина селяни. Коли який помре, то радні вибирають єго наслїдника з поміж найповажнїйших горожан републики. Як видко із сего, нарід не богато має тут голосу, тих шїсдесять радних доповняють ся самі і так само вибирають з поміж себе представителїв найвисшої виконуючої власти. То, здає ся, в звичайних часах і найважнїйша їх дїяльність, бо они збирають ся лиш раз на кілька місяцїв, а тодї засїдають на красно різьблених стільцях довкола висше уставлених тронів обох реґентів або так званих „капітанів редженті“. Своє урядованє можуть бурзо закінчити, бо всї біжучі справи спочивають в руках мінїстерства, що складає ся з двох членів, з секретаря для справ внутрішних і секретаря для справ заграничних.

Коли я — каже Вартеґ — зайшов до правительственної палати, був там лиш „мінїстер для справ заграничних“. Возьних або слуг, через котрих треба би зголошувати ся, нема. До єго екселенциї увійшов я просто через передну комнату повну актів, а екселенция сповняв в одній особі уряд мінїстра, секретаря, писаря, експедитора, маршалка шляхти і ордерів, великого печатника і т. д. Він сидів коло великого стола, на котрім лежало повно всїляких грамот і перґамінових звитків, на подлчках вздовж стїн було повно всїляких актів і книг, а з боку коло него стояло крісло для тих, що приходили до него. Старенький панок попросив мене сїдати і давав менї охотно поясненя на всїлякі мої питаня. Здає ся, що він душею цїлого правительства. З найбільшою гордостию говорив він о заграничній репрезентациї дипльоматичній своєї держави: „Ми маємо тут лиш одного заграничного консуля, а то італїяньского, але декотрі иньші держави заступають у нас їх консулї з Ріміні. Ми з сеї сторони маємо своїх репрезентантів в Пари-

ґрафічної значна часть робітників путилівскої фабрики і фабрики оружия в Колпіно знов застрайкували, але в Петербурзі мимо того спокій. Ґарнізон в Петербурзі скріплено на всякий случай. Та сама аґентия доносить з Батума, що там страйк тревае дальше. Рух товаровий на зелізницях здержано. Якогось машиніста, котрий хотів їхати з поїздом, убито. Ґімназию замкнено. Анґлійскі ґазети подають чутку, що рух революцийний розширив ся вже навіть на Сибір аж до Іркутска і що на 20 верст на вехід від Іркутска знищено зовсім шлях зелізниці на просторі одного кільометра. Так само ушкоджено зелізницю межи Харбіном а Мукденом. Одні говорять, що то зробили робітники при помочи резервістів, другі кажуть, що якісь мабуть наймлені Японцями люди.

Поволи показує ся, що було причиною послідної великої поражки Росиян під Гайконтаї. До Петербурга наспіла сими днями телеґрама від ґен. Куропаткіна, в котрій він доносить цареви, що приказав був ґен. Ґріпенберґови виконати реконесанс на великі розміри, подібно як то зробив був свого часу ґен. Мищенко; тимчасом Ґріпенберґ не зважаючи анї на натуру задачі, яку мав виконати, анї не питаючи верховного команданта, запустив ся у велику битву. Куропаткінови не позіставало нічого, як лиш наказати відворот армії Ґріпенберґа, котру підчас битви не могла піддержати армія ґен. Кавльбарса. Цїкаво, що тепер скаже на то ґен. Ґріпенберґ і як він буде оправдувати ся.

Новинки.

Львів, дня 13-го лютого 1905.

— **Відзначенє.** Є. Вел. Цїсар надав директорови рускої (академічної) ґімназиї у Львові, п. Едвардови Харкевичеви титул радника Правительства.

— **На виставу образів українських артистів** артистичної різьби в дереві гуцульских майстрів і українських плахт, яка відбуває ся у Львові в сальоні штук Лятура при площи сьв. Духа під протекторатом Наукового товариства імени Шевченка, а котра потреває до 27 с. м., прислав в послїдних днях Впреосьв. Митрополит А. Шептицкий кілька гарних предметів гуцульскої різьби, з котрих визначає ся особливо жезл прекрасної роботи Миколи Шкрібляка, а сам Шкрібляк прислав кілька нових тарелїв і стіл. Київский артист Жук прислав знов кілька гарних рисунків.

— **Репертуар руского театру** у Львові. Второк, дня 14 лютого, дебют п-ни Стефанії Чарненківної, ученицї школи сьпіву п. Галя: „Запорожець за Дунаєм“, опера в 3 діях Артемовского. — Середа, дня 15 лютого, другий раз: „Дїти Ванюшина“, драма в 4 Найденова. В ролі Олексїя виступить п. Захарчук. — Четвер, дня 16-го лютого, послїднє представленє: „Наталка Полтавка“, оперета в 3 діях Котляревского і „Завіщанє“, дїло музичне М. Вербицкого.

Зі Львова переїде театр в пятницю до Бродів і ряд вистав почипає там в недїлю дня 19 лютого виставою водевілю: „Свати Мусїя“ М. Кропивницкого.

— **Русини в угорскім парляментї.** При послїдних виборах до угорскої палати послів вийшли два Русини: о. Михайло Балог з Волового в мармароскім комітатї і о. Михайло Артим, парох Бехерова шароского комітату. Оба належать до сторонництва Андрашого (лїберали, котрі відступили від лїберальної або правительственної партиї). В Мукачеві війшов посол Барта. Кошутовець, прихильний Русинам.

— **З Тернополя** пишуть: На дохід Інституту (бурси) для дївчат в Тернополи відбуде ся заходом Кружка жіночого філїї Руского Товариства педаґоґічного в Тернополи дня 15 с. м. в сали „Міщаньского Братства“ аматорске представленє фантастичної опери „Зима і весна“ або „Снїгова краля“ в двох відслонах, Днїпрової Чайки. Музику уложив М. Лисенко. Особи: 1. Осїнь. 2. Мороз козак. 3. Хлопець веретено: 4. Хлопець гребінь. 5. Дївка прядка. 6. Баба казка. 7. Дїд ворожбит. 8. Щедрівник. 9. Зима цариця. 10. Метелиця. 11. Ожеледь. 12. Дїд снїговик. 13. Вітер москаль. 14. Колядники. 15. Сич віщун. 16. Весна. Хори колядників, хлопцїв і дївчат. Часть форт. і акомпаняменти відограє п-на К.

— **Руска Захоронка у Львові** устроює в середу в день Стрітеня дїточу забаву в комнатах „Рускої Бесїди“. Початок о 4-ій годинї по полудни.

— **В Копичинцях** відбудуть дня 16 с. м. о 1-ій год. по полудни загальні збори повітового товариства кредитового „Згода“. Перед зборами о 9 год. рано відправить ся в церкві богослуженє за упокій душ померших членів того товариства.

— **В Зборові** відбудуть ся дня 16 с. м перші загальні збори касинового товариства „Родина“. Початок зборів о 3 год. по полудни.

— **Неаби який присмак.** Львівский повітовий суд засудив оногди пекаря з Замарстинова на три дні ареште за то, що в булці, яка вийшла з єго пекарнї, найдено цїлу миш.

— **Старий злодїй.** У 94-лїтного зарібника Адама Горшецкого відобрала оногди полиция 11 срібних ножів і 11 вилок, дамский золотий годинник з короткою причіпкою, довгий золотий ланцушок з хрестиком, золоту бранзолетку, біле і иньші дрібнички. Горшецкий оправдував ся тим, що тоті речи знайшов.

жи і Монтевідео (ураґвайска република в полудневій Америцї) а ґенеральних консулїв маємо майже у всїх европейских столицях, нема лиш в Берлинї. Ми хотїли навязати дипльоматичні зносини також і з нїмецкою державою, але там, видко, не дуже були за тим, бо там нема наших людий, та й не ведемо безпосередної торговлї з Нїмеччиною.

На моє питанє, чи не міг би я побачити ся з реґентами, відповів він менї: „Господь знає, де они тепер обертають ся. Они являють ся в палатї звичайно лиш тодї, коли радить рада, впрочім вибрано вже двох нових реґентів і за кілька днів будуть они торжественно обнимати своє урядованє. Тодї треба вам буде прийти, бо то дуже цїкаво побачити“. — Як то відбуває ся, знаємо вже з попередного.

То треба признати, що независимість жителїв Сан Маріна принесла їм богато добра; то видко по добробитї і вдоволеню людий а передовсїм по тих заведенях в столици, які служать для загального добра. Ледви чи знайде ся де в сьвітї друге місточко з населенєм тисяча душ, в котрім було би більше таких заведень і лїпших, як тут. Школи тут виглядають не лиш з верха як палати, але й їх внутрішне устроєнє єсть знамените а то само можна сказати і о шпиталях та домах для убогих і сиріт. Недалеко дуже хорошого, маленького театру міститъ ся в старій, правительственній палатї, історично замітна бібліотека, котра має около двайцять тисячів томів і богатий музей. Улицї і дороги суть добре вимощені а скали украшені хорошими городами і доріжками до проходів. Як би ще зелїзниця сполучала Монте Тітано з містом Ріміні та як би постарано ся о більші вигоди для чужинцїв, то Сан Маріно могло би задля свого здорового воздуха стати одним із найперших курацийних міст. Але тамошні люди не хотять того. Вже раз роблено їм предложенє, щоби они позволили якійсь спілцї завести у себе рід Монте Карля; обіцювано їм золоті гори, але Сан-Маринцї люди не такої вдачі як князь Монака і відкинули з обуренєм то предложенє. Они не хотять мати у себе дім гри; вдоволяють ся тим, що надають титули князів.

Дивно стає, що така маленька република могла тілько сот лїт задержати свою самостійність і независимість. По части завдячує она то грамотї сьв. Маріна, в котрій знаходять ся слїдуючі найважнїйші слова: „Relinquo vos liberos ab utroque homine“ (лишаю вас независимих від якого небудь чоловіка). У всїх давних спорах з епіскопами з Урбіно і Монтефельтро та з римскими леґатами признавали мирові суди право Сан-Марінцям на основі сеї грамоти, хоч говорять, що она поправдї не походить від того сьвятого, лиш Сан-Марінцї самі собі єї зробили. Але були й часи, коли добрі сусїди хотїли зробити конець сїй републицї, бо як давнїйше служила она за безпечний захист християнам, так в середновічних часах втікали сюди Ґебілїни, люди з прихильної нїмецким цїсарям партиї в Італїї, або ті, котрих вигнано з Фельтре і Урбіно. В роцї 1200 хотів забрати републику епіскоп з Монтефельтро, але републиканцї ставили сьмілий опір і побідили. Пізнїйше напав був на републику Зиґismондо Малятеста а в 1503 р. держав місто в облозї через кілька місяцїв Чезаре Борджія, але опісля мусїв з нїчим відступитись. В 1549 р. напав був на републику Лїонардо Піо, властитель недалекої твердинї Веррукіо, замку, з котрого походив рід Малятестів; але й він не вдїяв нїчого, бо сильно укріплена скала і стрімкі єї стїни ставили непоборимий опір.

Через двіста лїт опісля мала република спокій, аж в 1739 р. знайшов ся новий неприятель, кардинал Альберонї. Але й той не вдїяв нїчого а папа Климентій XII. признав републицї 5 лютого 1740 р. торжественно всї свободи. В часах француской революциї втекли були до Сан-Маріно Капуцини і пізнїйший папа Григорий XIV. В 1817 р. затвердив був папа Пій VII. на ново всї свободи републики а єго буллю казали Сан-Марінцї вирізати на мармори і уставили єї на границї републики. В 1825 р. за папи Льва XII. зробив ся був тайний заговір, котрий мав на цїли прилучити републику до давної папскої держави, але й то не удало ся. Непокої в Італїї в 1831 р. минули для републики спокійно а в 1847 р. переробила она свій устрій державний спокійно на новий лад. В рік опісля настали були нові заворушеня в Італїї а коли відтак Австрийцї в 1849 р. прицерли були Ґарибальдийцїв аж до мурів Сан-Маріна, удало ся републицї не пустити Ґарибальдийцїв до міста і спонукати Австрийцїв, що они позволили Ґарибальдийцям по зложеню оружия відійти спокійно. Ще раз грозила небезпечність републицї, коли в 1853 р. папа Пій IX. і великий князь Тосканьский хотїли сей маленький край подїлити між себе. Тому спротивилась була тодї Франция і вирятувала републику. Підчас італїяньскої війни в 1859 р. і в пізнїйших подїях держала ся република неутрально. Наконець дня 22 марта 1862 станула була угода межи Італїєю а републикою, після котрої італїяньский король обняв протекторат над републикою. Ту угоду відновлено опісля 27 марта 1872 р. і той стан єсть аж до нинї. Сан-Маріно єсть нинї бодай чи не одинокою державою на сьвітї, в котрій люди жиють собі найсвобіднїйше і найспокійнїйше та не знають анї податків анї примусу служби у войску, а мають все, чого їм до їх добра потреба.

3. Князївство Монако.

Початки князївства і дому гри в Монте Карльо.

Князївство Монако то малесенька, але одинока в своїм родї держава, якої другої не було і нема на сьвітї. Як в давних часах могучість і слава не одної держави опирала ся на розбоях і военній силї, так могучість і слава князївства Монака опирає ся на уцивілїзованім розбою — на визискаваню людскої пристрасти, на обдираню людий з їх майна і часто з їх послїдного гроша за помочию рулєти. Але зараз в обороні цивілїзациї треба спитати: хибаж то обдиранє, коли хтось приходить добровільно з грішми і дає ся обґрабувати? Прецї на то примусу нема, а єсть можність, що той, хто сїдає грати, щось і виграє. Так. Але в тім якраз єсть

Всячина

— **Чоловік, що ходить на голові.** В Берлині показував ся від якогось часу чоловік, що ходить на голові. Він єсть родом з Данії і називає ся Баптіст. Тою штукою зарабляє він красний гріш, бо єму платять за ту штуку по 1500 до 3000 марок на місяць. Але через ту штуку напитав він собі й клопоту з поліцією. Єго конкуренти і завистні люди пустили були в осени минувшого року чутку, що він поправді не показує ніяку штуку, лиш стає на голові, а его підтягають що хвильку за ноги дротом в гору, котрого не видко, а людем, що на то дивлять ся, здає ся, що він ніби то ходить на голові. Щоби оправдати ся перед публикою, взяв ся Баптіст на ориґінальний спосіб: Дня 22 вересня в само полудне, коли на одній з найперших улиць в Берлині переходить найбільше людий, станув Баптіст до гори ногами і зачав ходити на голові. То побачив якийсь поліциянт і зараз поставив его на ноги, запримітивши, що таке ходжене єсть неприличне. Баптіст ніби послухав поліцияна, але за хвильку, коли відійшов дальше, почав знову ходити на голові. Поліцияи тоді арештував его і завів на поліцию, де его засудили на кару 30 марок. Баптіст уважав то за нарушене своєї чести і відкликав ся до висшого суду, а сими днями відбула ся розправа, на котрій і суд призпав, що ходити на голові на улици то неприлично, але зменшив єму кару з 30 на 20 марок або на чотири дні арешту.

Телеґрами.

Будапешт 13 лютого. (Угорске Бюро корресп.) З Відня доносять, що вчера о 11 год. перед полуднем Є. Вел. Цісар приняв предсідателя сполученої опозиції Франца Кошута на окремій авдиєнциї, котра тревала три чверти години. Перед від'їздом Кошута зібрало ся перед готелем звиш 300 людий, котрі зробили єму овацию. О год. 3 по полудна від'їхав Кошут назад до Відня.

Линск 13 лютого. Ґрафиня Монтінльозо, бувша саска королева, не видала вчера доньки дрови Кернерови і заявила, що уступить лиш перед силою. Др. Кернер хоче всякими способами відобрати матери дитину.

Дрездно 13 лютого. Всі социялістичні посли з Саксонії в німецкім парляменті постановили поставити інтерпеляцию в справі брутального поступованя саского двору з ґрафинею Монтінльозо.

Петербург 13 лютого. З Шахетуну доносять під датою 11 с. м.: Вість, яку принесли стрільці, потверджує що Япанці уступили ся з многих своїх позиций. Здогадують ся, що Япанці концентрують ся на полудни від ріки Ша.

Шахетун 13 лютого. Ґенерал Кавльбарс обняв команду другої армії манджурскої. Шефом его штабу став ґен. Руский.

Лібава 13 лютого. (Петерб. аґ. тел.) Ґенеральний адмірал Вел. кн. Алексій прийде тут нині. Третя ескадра одержала приказ, щоби на вині була готова до виїзду.

Токіо 13 лютого. (Бюро Райтера.) Япанці сконфіскували коло острова Єссо пароход „Парос" що віз материяли будівельні і корабельні та поживу до Владивостока.

Токіо 13 лютого. Вчера в цілій державі обходжено дуже торжественно роковини коронациї першого япанського цісаря. Мікадо видав банкет для 600 мужів державних, офицірів, дипльоматів і тоастував на честь репрезентованих тут держав. Відповідав бельґійский посол яко найстарший віком з дипльоматів.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

носп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлі
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

носп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·2[illegible]	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлі
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·2	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·4[illegible]	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.0[illegible]	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділі)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в свята від 9—12).

уцивілізований розбій, що людем подає ся нагоду до розбуджуваня в собі пристрасти, котра заставляє до пробованя сліпого щастя, котре далеко частійше руйнує, як помагає. А відтак ще й то треба взяти на увагу: нехай би остаточно многі й руйнували ся, коби хоч в заміну за то многі користали; тоді бодай би страти и зиски якось вирівнували ся. Але в Монаку не так; тут многі руйнують ся, а зискує найбільше один — пануючий князь. Для того хтось справедливо сказав, що Монако то буйно виросла цьвітка на багні культури з 19-го столітя. Але всяке багно має десь свою глубшу причину, а ту можна й в Монаку відшукати.

Монако було з давен давна державою, що жило з розбоїв. З історії знає ся, що жителі сеї держави належали до найнебезпечнійших розбишаків морских на Середземнім мори і що князі Монака, подібно як тоті лицарскі розбишакі в середновічних часах, була иноді пострахом для всіх, що мусіли пускати ся на море. Ще й нині, коли глянути на столицю сего краю і резиденцию сего князя, особливо з побережа в Монте Карльо, звідки она дуже живописно представляє ся, пригадують ся давні часи і давне значінє сего міста. Довкола стрімко спадаюча, попура скала, на котрій стоїть місто і величава резиденция пануючого князя, висуває ся як півостров у море і єсть відділена від цілечнини глубоким яром. Так творить она природну кріпость, до котрої можна зайти лиш вузонькою доріжкою, що веде в гору понад пристань крізь мури і брами до самої середини.

Але настали спокійнійші часи і розбишацтвом вже не вільно займати ся. Давні володітелі, з роду Ґрімальді, уміли однакож удержати своє пановане і свою независимість, яку їм ще й нині запоручає француска република, а коли стратили в половині минувшого столітя місцевість Роккабруну і прекрасне місто Ментону недалеко італіяньскої границі та знайшли ся в немалих грошевих клопотах, уміли собі порадити і випукали дуже обильне жерело доходів для себе. Доходи ті дає їм дім гри в Монте Карльо.

Нинішне князівство Монако, положене на т. зв. лїґурийскім побережу Середземного моря, займає всего лиш несповна 22 квадратових кільометрів землі, на котрій жиє яких 20.000 людий. Єсть то абсолютна дідична монархія, а пануючим там нині монархом єсть кн. Альберт, котрий до помочи прибрав собі ще й раду державну зложену з 5 членів, та одного ґенерал-ґубернатора. Ціла збройна сила сего монарха числить всего лиш 130 мужа і складає ся з прибочної ґвардії князя, з одної компанії піхоти та 44 жандармів. Початки сего князівства сягають аж до року 980, а пануючим родом тут були Ґрімальді, стара ґенуеньска шляхта, котра стояла по стороні папи в борбі з німецкими цісарями і належала до партиї знаної в історії під назвою Вельфів. Тоті Ґрімальді виводять свій рід від якогось Ґрімоальда, котрий погиб в 714 р., але на певно звістним в історії їх предком єсть архієпископ Теобальд з Міляна. Від Ґвіда І. (980) називають они себе панами Монака. Теперішний князь Альберт родив ся в Парижи 1848 р. і панує від вересня 1889 р. Він оженив ся був другий раз з Алісиєю Гайне, котра походить з жидівского роду Гайнів, але в січни 1901 р. розвів ся з нею. Наслідником престола єсть его син з першого подружа Людвик.

Аж до 1848 р. належали до князівства Монако три громади, місточка, а поправді більші села Монако, Ментона і Роккабруна, в котрих панували Ґрімальді ніби то під протекторатом сардиньских королів. Тото пановане було за князя Гонория V., діда князя Кароля III., того, що завів дім гри, таке, що князь кешкав в Парижи, а свій край відпускав в посесию свому управителеви. Той управитель знов панував в той спосіб, що взяв муку і пашне зерно в монополь. Муки і зерна на пашу не вільно було нігде купувати, лиш у княжого управителя. Хто купував де инде муку або хліб, того замикали зараз до арешту і пускали на волю лиш тоді, коли він заплатив грубі гроші.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недоцада. (Телефона ч. 527).